

[Oluf Pedersen.]

ningen helt bortfaldt, blev det jo bedre end det, der er stillet forslag om. Det kan ikke benægtes. Når nu regeringen erkender, at en delvis afvikling er rigtig — og det blev også erkendt fra radikal side —, så kan man stille det spørgsmål: ja, men hvis det er rigtigt med en delvis afvikling, så må da også en fuld afvikling være rigtig. Det må da være endnu rigtigere, endnu bedre. Hvis man gik til en fuld afvikling, ville man kunne opnå en skattnedsættelse, som var tre gange så stor som den, regeringen har foreslået. Ja, hvis man ville tage vort forslag om statsgrundskyld med i beregningerne, ville man nå til at kunne nedsætte de tryk-kende skatter på befolkningen med fem gange så stort et beløb som det af regeringen foreslåede.

Nu ved jeg godt, at regeringen venter, man skal rose den, fordi den har stillet et forslag, som der dog måske kan siges at være lidt godt i. Man må jo være nøjsom, når man skal sige tak for det, men jeg kan ikke lade være at stille det spørgsmål: Hvorfor gør man det halvt, hvorfor gør man det ikke helt ud? Der er jo ikke lang tid til valget, så det haster, hvis man skal nå at lave lidt godt inden valget, og det kan nok være tiltrængt, når regeringen skal ud at stå til regnskab for, hvad den har gjort. Jeg spørger den højtærede landbrugsminister: Tror regeringen fortsat på værdien af tilskudsordningerne? Tror regeringen fortsat, at det er til gavn for befolkningen, at man opretholder dem?

I de beregninger, der foreligger, siges det, at uden tilskud ville rugbrødsprisen stige til 2 kr. 77 øre. Jeg er lidt overrasket over, at man kan komme til så høj en rugbrødspris. Man har dog også tidligere bagt brød her i landet; i 1914, altså før den første verdenskrig, kostede et rugbrød 56 øre, og jeg kan ikke forstå, hvorfor det nu skal være fem gange så dyrt. Ser man på, hvordan det er gået med franskrødsprisen, viser det sig, at den — og hveden er dog også steget —, når man omregner den, kun er steget til 4,3 gange prisen i 1914, og det synes jeg er meget naturligt, når man tager hensyn til prisstigningen for hveden og de forøgede omkostninger. Men hvorfor skal rugbrødsprisen så stige til det femdobbelte? Hvis den kun skulle stige 4,3 gange, skulle et rugbrød ikke koste 2 kr. 77 øre ved fuld frigivelse, men kun 2 kr.

40 øre. Der er meget, der tyder på, at halvdelen af det tilskud, man foreslår opretholdt, går til omkostninger m. m. Nu vil jeg ikke fragå, at jeg tror, at hvis man afskaffede priskontrollen, ville man ikke alene spare penge derved; men jeg tror også, brødet ville blive billigere, når man fik konkurrence og blev fri for de omkostninger, der følger af at opretholde en tilskudsordning.

For mælkens vedkommende er det endnu mere indviklet. Jeg ser, at ministeren skriver i bemærkningerne, at efter den ordning, man har haft hidtil, har det ikke været til at regne ud, hvordan det skulle være; der står faktisk, at loven var ikke til at forstå, og det er sikkert rigtigt, når ministeren skriver det i bemærkningerne. Nu prøver man på at skrive det, så det er til at forstå.

Men der melder sig også her et spørgsmål. Man fik sidste forår på forslag af de radikale gennemført et tilskud på 6 øre pr. liter mælk. I den opgørelse, der foreligger fra statistisk departement angående prisen på sødmælk, står der, at sødmælken i januar 1952 — og også i april 1952 — kostede 51 øre, og endvidere står der, at den i januar 1953 kostede 50 øre pr. liter, d. v. s. at mælkeprisen kun er faldet 1 øre, til trods for at man har givet et tilskud på 6 øre. Hvis man så vil sige: ja, men det står i forbindelse med, at smørprisen er steget, gør jeg opmærksom på, at hvis jeg forstår bemærkningerne til lovforslaget rigtigt, er det sådan, at det almindelige tilskud, man har givet, stiger, når smørprisen forhøjes; sådan er bestemmelserne forment nu, det må vel være meningen, og sådan må det vel være fortolket før. Der ligger altså ikke i den stigende smørpris nogen begrundelse for en højere pris på mælken. Vi ser alligevel, at i nogle byer — jeg kan nævne en enkelt by som eksempel — faldt mælkeprisen overhovedet ikke, da man fik de 6 øre mere i tilskud, og kommunalbestyrelserne har ingen mulighed haft for at få prisen ned; andre steder faldt prisen 6 øre, andre steder igen faldt den 3 øre, men i gennemsnit er mælkeprisen kun faldet 1 øre ved det radikale tilskud.

Nu siger man fra regeringens side — og det er måske rigtigt —, at hvis det radikale tilskud skal falde bort, vil mælkeprisen stige med 6 øre. Men den faldt kun 1 øre, dengang vi fik dette tilskud. Nu er spørgsmålet så, om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som fik ideen, eller det